

Benvolgut Dídac

Fa gairebé un any em vaig embarcar ple d'il·lusió en l'aventura del govern de la UB. Res em convidava, en un principi, a acceptar, però dues llargues converses amb tu em van seduir. Em vaig topar amb un ésser humà il·lusionat, conscient del molt que s'havia de fer i de la importància de fer-ho bé, amb ganes de millorar, amb l'honestedat per bandera i amb un projecte d'universitat que encaixava en el que jo desitjo per a la meva. No obstant, el que més em va atraure va ser la teva capacitat i desig d'escoltar sense adulacions, així com el teu anhel d'un govern participatiu el en qual les decisions sorgissin fruit de la discussió i el debat, reservant-te, com és lògic, l'última paraula. Volia, com no pot ser d'una altra manera, un equip *viu, crític i combatiu* en la defensa dels plantejaments propis en la presa comuna de decisions i *unit* un cop adoptades. Aquesta mescla ens ajudaria a ser efectius en la presa de decisions i eficaços en la seva aplicació i la conjuntura de la crisi econòmica global ens obligaria, a més, a ser eficients.

El Vicerectorat que em vas oferir, encarregat del personal d'administració i serveis, era una recuperació històrica a la qual s'afegia el replantejament organitzatiu de la Universitat buscant la modernització dels procediments i l'optimització dels recursos. D'aquí el nom de Vicerectorat d'Administració. No obstant, era una aposta complexa i no exempta de potencials col·lisions (el responsable del PAS davant el Claustre és el gerent). No obstant, resultava fàcil desenvolupar-la si es té clar que la responsabilitat política recau en el

rector –i per delegació en el vicerector- i la gestió i desenvolupament de les polítiques en la Gerència.

Per si fos poca la magnitud del repte, s'afegien dos hàndicaps: el gerent va ser cessat i em vaig veure obligat, per les circumstàncies, a gerenciar la *casa* durant un temps i les forces sindicals estaven exageradament crispades per gairebé tres anys d'absència d'acords amb la seva patronal –la nostra Universitat-. Serveixi d'exemple que el mateix dia que vaig prendre possessió es va interposar un conflicte col·lectiu davant els jutjats del social.

Fins el mes de juny vaig viure sis mesos d'una intensitat aclaparant. Vaig aprendre, vaig assimilar, vaig absorbir conceptes que m'eren aliens i que van acabant essent part del meu argot quotidià. Vaig negociar, vaig parlar i vaig pactar tot allò que vaig poder i amb tothom qui ho va voler fer. Vàrem determinar amb el Comitè d'Empresa, amb la Junta de Personal, amb la resta de les universitats de l'ACUP i amb la Mesa d'Universitats calendaris, temes i punts d'encontre i desencontre. Vaig prendre moltes decisions, possiblement algunes equivocades, però confio en que la majoria no.

En tot aquest temps em vaig sentir sempre recolzat per tu, el meu rector. Qualsevol decisió que vaig voler escometre va ser sempre comentada amb tu o amb tot l'equip, segons determinaves, i només quan comptava amb la teva aprovació, continuava.

Tot va canviar a partir del mes de juliol. Des de llavors el procés de deteriorament en el terreny personal i la sensació d'inutilitat en el terreny polític han anat creixent de tal manera que crec que l'única cosa que honestament puc fer, excepte que la meva inclinació als càrrecs sigui malaltissa, és anar-me'n. Després d'un procés de sis mesos en el qual he anat madurant la decisió, he assolit diverses certeses que t'he anat comunicant sense obtenir la reacció que anhelava i que no em permeten, si sóc coherent, adoptar una altra decisió:

1r. Tinc la certesa, perquè així t'ho he dit i no m'ho has negat, d'haver perdut la teva confiança.

2n. Tinc la certesa de no determinar l'estratègia i objectius polítics amb els quals gestionar el PAS. Aquesta estratègia i fixació d'objectius s'ha traslladat a una gerència i una direcció de recursos humans que desconeixen, completament i respectivament, què és l'Administració pública i què és la Funció pública i que han cregut que tàctiques dilatòries i bones paraules basten per marejar a unes forces sindicals a les quals tanta xerrameca ha esgotat.

3r. Tinc la certesa que qualsevol intent que faig de treballar envers la modernització organitzativa i l'optimització dels recursos es veu torpedinada per una gerència entestada en organitzar-nos entorn a processos sense assumir, que moltíssims dels que escometem són payoutats per llei i que l'Administració pública requereix d'una determinació nítida en la seva estructura.

4t. Tinc la certesa que l'aposta que vaig subscriure d'equiparació del personal laboral i funcionari, d'estabilització d'interins i temporals que ocupen llocs estructurals i la funcionarització de la plantilla sobredimensionada de laborals no és el full de ruta de l'actual gestió de personal. En el seu lloc, l'externalització, la laboraltització – contràriament al que totes les administracions públiques porten anys fent i entenent ingènuament que això facilita l'acomiadament en l'administració pública- i la impossibilitat d'equiparar perquè, encara que repari una injustícia, és molt car, és el nou full de ruta. Quan t'he clamant públicament en un Consell de Direcció que ens ajustem al nostre programa electoral enlloc d'exigir-lo, has demanat “*que gerent i vicerector es posin d'acord*” ¿En què? ¿A quina part del programa s'ha de renunciar i per acontentar a qui?

5è. Tinc la certesa que fa temps que als Consells de Direcció no es prenen decisions que afectin al futur de la UB. Aquestes decisions es prenen, però ignoro on i per qui. He patit fins i tot que temes que he portat i han estat aprovats al Consell de Direcció i explicats a la Conferència de Degans, desapareguessin de l'ordre del dia del Consell

de Govern a última hora, sense el meu coneixement i sense que ningú no em donés una explicació.

Que després del darrer fallit Claustre no se'ns convoqués a l'Equip de Direcció d'urgència per analitzar la situació (CCOO estava allà per entrar però no ho van voler fer si així impedièn el quòrum) o se suspengués el següent Consell de Direcció per falta de temes, és senzillament còmic.

6è. Tinc la certesa que la RLT no s'aprovarà en aquest mandat perquè m'ha costat sis mesos aconseguir que la gerència portés a terme un compromís teu tan "complex" com crear dues comissions de treball (d'equiparació i d'estabilització). En canvi s'ha emprès una dinàmica de gestió del personal que està enredant a multiplicitat de persones desubicant-les dels seus llocs de treball, generant encàrrecs capriciosos i, amb freqüència, sense contingut, assignant llocs sense un trist "concurset"... i així "*suma y sigue*", i el que ens espera.

7è. Tinc la certesa que no he participat en l'elaboració del pressupost de la meua universitat per a l'any 2010. Que no he vist les dades fins el Consell de Govern i que en cap moment hi ha hagut una trista discussió del Consell de Direcció per determinar a quines polítiques destinem els minsos recursos.

8è. Tinc la certesa que les dades de capítol 1 referits al PAS els vaig obtenir, com tantes altres dades, després d'aprovat el pressupost pel Consell de Govern i gràcies a que un empleat es va apiadar de la meua ignorància informativa i em va fer còpies clandestines. El vicerector d'Administració va descobrir que per al proper any hi ha 800.000 euros destinats a noves polítiques de PAS. ¿Quines? No ho sé, mai se m'ha consultat.

9è. Tinc la certesa que algunes decisions que són imputables a aquest equip de direcció al qual pertanyo, i que per tant he de fer meves, mai m'han estat ni consultades ni traslladades. Me n'he assabentat a la vegada que la resta de la comunitat universitària. Puc, en un sistema presidencialista, arribar a entendre que el meu rector

prengui decisions, dins dels marges de la llei, que he de fer pròpies encara que no les comparteixi. El que mai no entendré, excepte que m'estiguin dient a crits que no importo, és que no es tingui ni la decència de comunicar-me quina decisió he de fer meva i defensar-la com a tal. Quan t'assabentes per tercers de vegades és molt difícil evitar fer ganyotes (ja siguin d'alegria o de desgrat).

10è. Tinc la certesa que la llei de pressupostos catalana de 2009 impedeix a la UB com universitat estructuralment deficitària o com universitat que destina més del 80% de la subvenció pública a capítol 1 (com acomplim els dos supòsits es pot triar) a crear noves places de PAS o de PDI. L'actual comissionat d'universitats, en aquells moments director general, em va comunicar que fent una interpretació extensiva se'ns permetria crear sempre que n'amortitzessim unes altres i el resultat final no incrementés el capítol 1. Aquesta interpretació és la que avui apareix al projecte que tramita el Parlament per al 2010.

Amb aquesta interpretació vaig aconseguir que el Consell de Govern d'abril de 2009 aprovés una sèrie d'oficines i llocs de treball de suport a l'equip de direcció. A aquest efecte, es proposava l'amortització de tres direccions de l'Àrea de Gerència –que quedaria així reduïda a tres, tant potents com fos necessari, però tres- i de tres places de secretaria excedentàries després de la fusió de la Facultat d'Econòmiques i l'Escola d'Empresarials. El gerent, amb el teu coneixement, s'ha negat sistemàticament a donar trasllat de tot aquest paquet de places al Consell Social creant un imperdonable limb jurídic. Només ha portat la creació de les que a ell li han semblat oportunes i ha transformat les antigues sis direccions de l'àrea de Gerència en lloc d'en tres, com es va projectar, en set (apujant algunes nòmimes de manera arbitrària). El resultat final és que, a més d'incomplir, sense pal·liatius, la llei de pressupostos, s'ha generat un increment del capítol 1 d'uns 200.000 euros. Quan et vaig advertir que això no suportaria el tamís del Tribunal de Comptes, la teva reacció va ser preguntar al teu cap de gabinet si això era cert. Aquest, en la seva ingenuïtat i bonhomia, m'ho

va preguntar a mi ¿surrealista, oi? Avises el teu rector que aquest tipus d'il·legalitats són les que el Tribunal de Comptes està castigant amb responsabilitat patrimonial personal per mala gestió de cabdals públics i la teva reacció és no refiar-te de mi...

Quan s'han assolit totes aquestes certeses el més sensat es marxar. Dono les gràcies per haver gaudit d'una oportunitat única d'aprenentatge i de servei a la meva universitat i sento profundament un final que no esperava i molt menys desitjava. Estic absolutament convençut que hagués estat més elegant no escriure aquesta carta i que en ella sembla que jo no sigui responsable de res. Doncs ni una cosa, ni l'altra. Aquesta elegància crec que hagués furtat informació a la comunitat universitària i hagués impedit el que desitjo, que canviï el rumb i es recuperi l'esperit i el programa que em van seduir per embarcar-me en aquesta aventura. I respecte a la meva responsabilitat, dono per sentat que al meu decàleg se li poden oposar una centena de defectes que em fan més creditor, si s'escau, de l'abandonament de la política universitària. Tant de bo la meva marxa, i la d'alguns altres, sigui el detonant que faci tornar a aquell Dídac que un dia em va embadalir i que avui sento desaparegut.

Vull, per acabar, donar les gràcies a tots aquells que m'han ajudat en aquests dotze mesos i demanar disculpes de tot cor a aquells a qui per error o omissió hagi pogut ofendre.

Després de tot el que he exposat, i atès que en l'actualitat estic de permís per paternitat, presento de manera irrevocable la meva dimissió com vicerector d'Administració de la Universitat de Barcelona, a tots els efectes, en la data en què això sigui possible. És a dir, quan em reincorpori del permís i hagi trobat relleu o, sense ell, entenguis que és millor prescindir de la meva col·laboració.

Barcelona, 28 de desembre de 2009